

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 19Co/106/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3115223960
Dátum vydania rozhodnutia: 08. 09. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Viera Škultétyová
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2021:3115223960.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Viery Škultétyovej a sudcov JUDr. Beáty Čupkovej a JUDr. Radoslava Svitana, PhD. v spore žalobcov: 1/ H. A., nar. XX.XX.XXXX, bytom B. XX, N. F. - M. K., 2/ M. K., nar. XX.XX.XXXX, bytom E. II. XX/XX, F. N. M., 3/ W. C., nar. XX.XX.XXXX, bytom Ľ. W. XXX/X, C. C., 4/ P. F., nar. XX.XX.XXXX, bytom Y. V. XXX/XX, F. N. M., 5/ J. J. S., nar. XX.XX.XXXX, bytom N. XXX, N. F., 6/ M. K., nar. XX.XX.XXXX, bytom B. XX, N. F., 7/ C. K., nar. XX.XX.XXXX, bytom B. XX, N. F., 8/ Z. K., nar. XX.XX.XXXX, bytom B. F. S. XX/X, N. F., 9/ M. A., nar. XX.XX.XXXX, bytom B. X/XX, N. F., 10/ R. A., nar. XX.XX.XXXX, bytom N. XXX, N. F., 11/ Q. A., nar. XX.XX.XXXX, bytom A. XX, W., 12/ J. C., nar. XX.XX.XXXX, bytom A. XX, W., 13/ V. H., nar. XX.XX.XXXX, bytom F. N. M., 14/ Q. W., nar. XX.XX.XXXX, bytom E. II. XX/XXX, F. N. M., 15/ Q. B., nar. XX.XX.XXXX, bytom K. XXXX/XX, F. N. M., 16/ V. Q. M., nar. XX.XX.XXXX, bytom C. XX/XX, N. F., všetci žalobcovia zastúpení V. Z. T., advokátkou so sídlom V. XXXX/XX, F. N. M., proti žalovaným: 1/ Q. K., nar. XX.XX.XXXX, bytom B. XX, N. F. - M. K., 2/ K. K., nar. XX.XX.XXXX, bytom B. XX, N. F. - M. K., obaja zastúpení Q. Q. S., advokátom so sídlom A. X/K, C., o určenie vlastníckeho práva, na odvolanie žalobcov proti rozsudku Okresného súdu Trenčín zo dňa 25. júna 2020, č. k. 16C/422/2015-258 takto

rozhodol:

Rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e**.

Žalovaní 1/, 2/ **m a j ú** proti žalobcom 1/ - 16/ **n á r o k** na náhradu trov odvolacieho konania v celom rozsahu.

o d ô v o d n e n i e :

1. Súd prvej inštancie svojím rozsudkom zamietol žalobu (prvý výrok), ktorou sa žalobcovia proti žalovaným domáhali jednak určenia, že žalobca 1/ je podielovým spoluvlastníkom so spoluvlastníckym podielom vo veľkosti 37/1512 pozemku parc. č. KN - C XXX/X - záhrady o výmere 90 m2, pozemku parc. č. KN-C XXX/X - zastavané plochy a nádvoria o výmere 167 m2, ktoré sa nachádzajú v k. ú. V. K. a boli oddelené od pozemkov parc. č. KN-C XXX - záhrady o výmere 609 m2 a parc. č. KN-C XXX - zastavané plochy a nádvoria o výmere 499 m2, ktoré sa nachádzajú v k. ú. M. K. a sú zapísané na Okresnom úrade J., katastrálnom odbore na LV č. XXXX geometrickým plánom č. XXC/XXX/XXXX vypracovaným J.. J. A., znalcom z odboru geodézia a kartografia zo dňa 05.03.2018, jednak určenia, že spoluvlastnícke podiely k pozemku parc. č. KN-C XXX/X - záhrady o výmere 90 m2, k pozemku parc. č. KN-C XXX/X - zastavané plochy a nádvoria o výmere 167 m2, ktoré sa nachádzajú v k. ú. M. K. a boli oddelené od pozemkov parc. č. KN-C XXX - záhrady o výmere 609 m2 a parc. č. KN-C XXX - zastavané plochy a nádvoria o výmere 499 m2, ktoré sa nachádzajú v k. ú. V. K. a sú zapísané na Okresnom úrade J., katastrálnom odbore na LV č. XXXX geometrickým plánom č. XXC/XXX/XXXX vypracovaným J.. J. A., znalcom z odboru geodézia a kartografia zo dňa 05.03.2018, a to spoluvlastnícky podiel vo veľkosti 93/4032 patrí do dedičstva po neb. Q. K., nar. XX.XX.XXXX, naposledy bytom B. XX,

N. F., ktorý zomrel XX.XX.XXXX, podiel vo veľkosti 37/7056 patrí do dedičstva po neb. P. V., rod. F., nar. XX.XX.XXXX, naposledy bytom B. XX, N. F., ktorá zomrela XX.XX.XXXX, podiel vo veľkosti 37/6048 patrí do dedičstva po neb. T. A., nar. XX.XX.XXXX, naposledy bytom B. XX, N. F., ktorý zomrel XX.XX.XXXX, podiel vo veľkosti 37/1008 a 37/7056 patrí do dedičstva po neb. C. F., nar. XX.XX.XXXX, naposledy bytom K. XX, ktorý zomrel XX.XX.XXXX, podiel vo veľkosti 30/1008 patrí do dedičstva po neb. Q. K., nar. XX.XX.XXXX, naposledy bytom K. XXX, N. F., ktorá zomrela XX.XX.XXXX. Geometrický plán č. XXC/XXX/XXXX vypracovaný J. J. A., znalcom z odboru geodézia a kartografia zo dňa 05.03.2018, je súčasťou tohto rozsudku. Súčasne súd prvej inštancie rozhodol, že žalovaní 1/, 2/ majú spoločne a nerozdielne proti žalobcom 1/ - 16/ nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 % (druhý výrok).

2. Z vykonaného dokazovania súd prvej inštancie zistil, že kúpnu zmluvou zo dňa 02.12.1961 uzatvorenou medzi predávajúcimi a Q. K. a P. K. ako kupujúcimi, nadobudli rodičia žalovaného 1/ parcelu č. XXX/X (pkn vl. XXX pre k.ú. M. K.) ako stavebný pozemok o výmere 833 m² v rovnakých podieloch, pričom táto parcela bola novovyznačená podľa výkazu plôch a geometrického plánu č. XXX/XX-XXX-XXX zo dňa XX.XX.XXXX, vyznačená šírka pozemku č. XXX/X na 16 m. Pod č.d. XXX/XX bolo k tejto parcele zaznamenané, že podľa kúpnej zmluvy vystavenej v K. dňa 02.12.1961, podľa zápisnice o skutočnej držbe a geometrického plánu, rozhodnutia ONV v W. A. sa vkladá vlastnícke právo v prospech Q. K. v 1- a P. K., rod. S. v 1. Nebolo sporným, že parcela č. XXX/X bola evidovaná vo výmere 833 m² a vznikla odčlenením z parcely č. XXX/X o výmere 8921 m². Rozhodnutím Okresného úradu v J., odboru pozemkového a lesného hospodárstva zo dňa 13.03.2000 bol schválený register obnovenej evidencie pozemkov (ROEP) v k.ú. M. K., spracovaný zhotoviteľom X., geodetická kancelária, ktorý je prílohou rozhodnutia a na základe toho katastrálny odbor Okresného úradu v J. zapísal údaje registra do katastra nehnuteľností. Nebolo sporným, že po spracovaní ROEP bola zaevidovaná parcela KNE parc. č. XXX/X s výmerou 1.107 m² (listina na č.l. XXX). Pôvodná parcela č. XXX/X bola rozdelená na pozemky parc.č. XXX/XXX, XXX/XXX a XXX/XX. V konaní nebolo sporné, že predmetný pozemok KNE parc.č. XXX/X je aktuálne totožný s pozemkami KNC parc. č. XXX, záhrady o výmere 609 m² a KNC parc. č. XXX, zastavané plochy a nádvoria o výmere 499 m², ktoré sú zapísané na LV č. XXXX pre k. ú. M. K., a ktoré sú v podielom spoluvlastníctve žalovaného 1/ (titulom dedenia - rozhodnutia XXD/XXXX/XXXX a XXD/XXXX/XXXX) a žalovanej 2/ (titulom daru V XXXX/XXXX) u každého v spoluvlastníckom podiele o veľkosti 1. Znaleckým posudkom č. X/XXXX znalkyne J. J. A. predloženým žalobcami, ktorého súčasťou je geometrický plán č. XXC/XXX/XXXX boli z pôvodnej parcely KNC parc. č. XXX, záhrady o výmere 609 m² vytvorené parcely KNC parc. č. XXX/X, záhrady o výmere 519 m² a parc. č. XXX/X, záhrady o výmere 90 m², a z pôvodnej parcely KNC parc. č. XXX, zastavané plochy a nádvoria o výmere 499 m² vytvorené parcely KNC parc. č. XXX/X, zastavané plochy a nádvoria o výmere 332 m² a parc. č. XXX/X, zastavané plochy a nádvoria o výmere 167 m². Novovytvorené parcely KNC parc. č. XXX/X a XXX/X predstavujú pôvodnú parcelu č. XXX/X (v rozsahu podľa kúpnej zmluvy z roku XXXX) a novovytvorené parcely XXX/X a XXX/X predstavujú parcely, ktoré sú predmetom sporu, pričom tieto bezprostredne susedia s pozemkami parc. č. XXX a parc. č. XXX. Listom zo dňa 22.10.2014 doručeným Okresnému úradu J., odboru katastrálnemu, dňa 29.10.2014 sa žalobca 1/ domáhal opravy zákresu priebehu hranice medzi pozemkami KNE parc. č. XXX/X a XXX/XXX v k.ú. M. K. s poukazom na pôvodný geometrický plán č. XXXXXX-XXX-XXX z roku 1961. Listom zo dňa 06.02.2015 bolo oznámené, že k vykonaniu opravy nemožno pristúpiť a žalobca 1/ bol odporučený na podanie žaloby na súd.

3. Súd prvej inštancie konštatoval, že v danej veci je na požadovanom určení vlastníckeho práva v prospech žalobcu 1/ daný naliehavý právny záujem v zmysle § 137 písm. c) CSP. Pokiaľ ide o zvyšnú časť žaloby - druhý žalobný petit, ktorým sa žalobcovia 2/ - 16/ domáhajú určenia, že konkrétne spoluvlastnícke podiely na sporných novovytvorených parcelách patria do dedičstva po jednotlivých poručiťoch, je potrebné ju podradiť pod žalobu v zmysle § 137 písm. c) CSP, keďže aj tu ide o určenie, či tu právo je alebo nie je. Aj pre túto časť musí byť preukázaný naliehavý právny záujem na tomto určení a s tým je spojená aj povinnosť toho, kto sa domáha takéhoto určenia, aby preukázal, že je vôbec oprávnený sa domáhať určenia, že vec patrí do dedičstva po konkrétnom poručiťovi. Nepochybne tak musí byť preukázané, že má k poručiťovi, do dedičstva po ktorom má konkrétna vec patriť, postavenie jeho dediča. Žaloba bola odôvodnená (po jej zmene a pripustení vstupu žalobcov 2/ - 16/ do konania) tak, že žalobcovia 2/ - 7/ sú právnymi nástupcami po poručiťovi Q. K., ktorý zomrel XX.XX.XXXX, ďalej žalobca 8/ je právnym nástupcom po poručiťke P. V., zomrelej XX.XX.XXXX, žalobcovia 9/ - 13/ sú dedičmi po poručiťovi T. A., zomrelom XX.XX.XXXX,

žalobcovia 14/ - 15/ sú dedičia po poručiteľovi C. F. zomrelom XX.XX.XXXX a žalobca 16/ je dedičom po poručiteľke Q. K., zomrelej XX.XX.XXXX. Žalobcovia však nepredložili ani nenavrhlí vykonať žiaden dôkaz, ktorý by preukazoval tieto skutočnosti a z ktorého by vyplývalo, že žalobcovia 2/ - 16/ majú vzťah s tým poručiteľom, určenia do dedičstva po ktorom sa žalobou domáhajú. Žalovaní pritom výslovne namietali, že nie je preukázané právne nástupníctvo žalobcov 2/ - 16/ po tvrdených právnych predchodcoch, pričom aj v rámci predbežného právneho posúdenia súd prvej inštancie skonštatoval, že právne nástupníctvo a postavenie žalobcov 2/ - 16/ ako dedičov konkrétnych poručiteľov je sporné a nebolo zatiaľ ničím preukázané, na čo však žalobcovia vôbec nereagovali žiadnym dôkazným návrhom. Súd prvej inštancie konštatoval, že nemohol sám iniciatívne a bez návrhu žalobcov vyhľadávať a pripájať do spisu ako dôkaz dedičské rozhodnutia po jednotlivých poručiteľoch (navyše tieto neboli ani žalobcami označené), ktorými by bolo možné preukázať, či sú žalobcovia 2/ - 16/ vôbec v tomto konaní aktívne vecne legitimovaní na podanie takejto žaloby. Nakoľko teda žalobcovia 2/ - 16/ nepreukázali, že by im svedčalo právo domáhať sa určenia, že podiely na sporných nehnuteľnostiach patria do dedičstva po jednotlivých poručiteľoch, a teda, že by im svedčalo postavenie dedičov vo vzťahu k tomu-ktorému poručiteľovi, súd prvej inštancie bez ďalšieho už len z tohto dôvodu žalobu musel v tejto časti zamietnuť. Okrem toho, pre úspešné podanie žaloby, že vec patrí do dedičstva je nutné mať nielen preukázané, že strana sporu je dedičom po poručiteľovi, avšak je potrebné preukázať aj to, že tí, ktorí sú účastní sporu, predstavujú celý okruh dedičov po svojom poručiteľovi. Konania o určenie, že vec patrí do dedičstva po poručiteľovi sa totiž musia vždy zúčastniť (či už ako žalobcovia alebo ako žalovaní) všetci dedičia po poručiteľovi, ktorí tak predstavujú tzv. nútené procesné spoločenstvo (§ 78 ods. 1 CSP), inak je daný nedostatok vecnej legitimácie (napr. uznesenie Najvyššieho súdu SR zo 16. mája 2019, sp. zn. 8Cdo/94/2018). Žalobcovia 1/ - 7/ pritom nepreukázali, že práve oni predstavujú kompletný okruh dedičov po poručiteľovi Q. K., žalobca 8/ nepreukázal, že je jediným dedičom po poručiteľke P. V., žalobcovia 9/ - 13/ nepreukázali, že oni predstavujú úplný okruh dedičov po poručiteľovi T. A., žalobcovia 14/ a 15/ nepreukázali, že po poručiteľovi C. F. nielo viac dedičov a to isté platí vo vzťahu k žalobkyni 16/ ako dedičke po Q. K.. Zo žiadneho z vykonaných dôkazov, predovšetkým však z listín nachádzajúcich sa v súdnom spise, tak nielenže nevyplýva pri jednotlivých žalobcoch 2/ - 16/ a jednotlivých označených poručiteľoch vzťah dedič - poručiteľ, ale nemožno ani ustáliť, či je na strane žalobcov 2/ - 16/ okruh dedičov po jednotlivých poručiteľoch úplný. Zo všetkých týchto vyššie uvedených dôvodov súd prvej inštancie žalobu v tejto časti (druhý uznesením zo dňa 21.01.2019 pripustený žalobný petit) zamietol.

4. Súd prvej inštancie na základe vykonaného dokazovania (výsluchom strán sporu, navrhnutých svedkov, listinných dôkazov - viď bod 26 odôvodnenia rozhodnutia súdu prvej inštancie) dospel k záveru, že žalovaný nárok vymedzený čo do rozsahu predloženým geometrickým plánom J.. A., nie je spôsobilý na vyhovie, pretože ani podľa vlastnej argumentácie žalobcov, žalobcom nemôže patriť podiel na celej spornej parcele XXX/X a XXX/X v šírke 3,85 m - 5,82 m tak, ako ju k žalobe priloženým geometrickým plánom vymedzili, ale nanajvýš ak tak len z plochy terénu v šírke siahajúcej po nim tvrdenú hranicu pozemkov susedov vytvorenú z ovocných stromov a kolíka, vzdialenej cca 2 metre od domu žalobcu 1/. Žiaden takýto dôkazný návrh na konkrétne a presné (k zápisu do katastra nehnuteľností spôsobilé) vyznačenie tejto plochy, ktoré by korešpondovalo "s argumentačným posunom" žalobcov, ku ktorému došlo počas konania (ktorý sa vyvinul v tomto ohľade v prospech žalovaných) však nebol z ich strany vznesený a súd prvej inštancie ho v zmysle ustanovení CSP bez ich návrhu učiniť nemohol. Preto nebolo možné žalobe v rozsahu požadovanom petitom a v rozsahu vymedzenom geometrickým plánom predloženým žalobcami vyhovieť.

5. Súd prvej inštancie navyše žalobu považoval za nedôvodnú nakoľko žalovaný svedčí vlastnícke právo minimálne titulom vydržania. Poukázal na skutočnosť, že žalovaný 1/ sa stal vlastníkom nehnuteľnosti KNE parc. č. XXX/X o výmere 1.007 m² (voči časti ktorej vzniesli žalobou nároky žalobcovia) titulom dedenia po svojich rodičoch (dedičské rozhodnutie z roku 2005 po matke zomrelej v roku 2005 a dedičské rozhodnutie z roku 2010 otcovi zomrelom v roku 2006), ktoré rozhodnutie je relevantným titulom nadobudnutia (domnelého) vlastníckeho práva, od ktorého môže osoba objektívne vyvodzovať svoje presvedčenie, že vec v ňom uvedenú nadobudla dedením, aj keby tomu tak v skutočnosti z rôznych dôvodov nebolo. Pozemok KNE parc. č. XXX/X bol s výmerou 1007 m² evidovaný v katastri nehnuteľností na základe rozhodnutia Okresného úradu v J., odboru pozemkového, poľnohospodárstva a lesného hospodárstva o schválení ROEP zo dňa 13.03.2000, ktoré bolo podľa poznámky na tejto listine uvedenej, zapísané dňa 09.05.2000. Počnúc týmto dňom zápisu údajov, ktoré boli výsledkom ROEP, do katastra nehnuteľností nemal aktuálny vlastníak týchto nehnuteľností (teda v tom čase ešte rodičia žalovaného 1/) ale ani každý ďalší vlastníak spoliehajúci sa odôvodnene na

správnosť zápisu v katastri nehnuteľností, rozumný dôvod pochybovať o svojich právach k pozemku KNE parc. č. XXX/X s výmerou tam zapísanou, o to viac, keď ani žalobcovia nevzniesli v konaní podľa zákona č. 180/1995 Z.z. námietky, ktorými teraz argumentujú v konaní pred súdom, a teda relevantným spôsobom včas vôbec nespochybnili výsledky ROEP. Žalovaný 1/ ako dedič pozemku po svojich rodičoch, ktorým v čase ich smrti svedčalo podľa listu vlastníctva vlastnícke právo k dotknutej parcele o výmere 1007 m², nemal dôvod sa domnievať, že by nemal dedením nadobudnúť čo i len časť parcely, nemal objektívne dôvod si myslieť, že by mu z rôznych dôvodov nemala čo i len časť parcely KNE parc. č. XXX/X v tejto výmere patriť, a to i preto, že tieto sporné časti (geometrickým plánom vymedzené ako parcely XXX/X a XXX/X) boli súčasťou oploteného areálu rodinného domu, ktorý doposiaľ aj obýva a tvorili zo zvyšnou časťou dvora jeden veľký celok. V konaní bolo zistené (potvrdil to pri svojom výsluchu aj žalobca 1/), že sporný pás pozemkov (podľa geometrického plánu XXX/X a XXX/X) oddeľuje od pozemku č. XXX plot, ktorý tam vystaval otec žalovaného 1/ po dohode s otcom žalobcu 1/, a tento je oplotený minimálne od 70-tych rokov, ktorú skutočnosť potvrdil aj žalovaný 1/ a svedok Q. A.. Ohľadom oplotenia nikdy nebol spor, nikto nežiadal plot posunúť a proti oplocovaniu nikdy rodina žalobcu 1/ nenamietala, s tým, že táto zadná časť sporného pásu pozemkov (aktuálne susediaca s pozemkom č. XXX) je oplotená tak, že sporná časť je pripložená k dvoru žalovaných, proti čomu nikto nikdy nič nenamietal. Niet preto objektívneho dôvodu, prečo by sa mal žalovaný 1/ v dedičskom konaní resp. po ňom, domnievať, že mu táto niekoľko desiatok rokov k dvoru ich rodiny pripložená časť nemá patriť. Čo sa týka plotu v prednej "dvorovej" časti, vykonaným dokazovaním bolo preukázané, že na pozemku XXX/X rodina žalovaného 1/ mala umiestnené chlievy pre prasatá a garáž a na celej tejto ploche tiež mala ešte matka žalovaného 1/ pustené sliepky, teda táto časť bola nimi aktívne využívaná. Svedok Q. A. a svedkyňa A. zhodne potvrdili, že otec žalobcu 1/ zo strany ich dvora túto časť oddelil od dvora rodiny žalovaných, aby k nim nechodili sliepky od žalovaných, ktorý stav existoval od konca 60-tych rokov (viď bod 29 odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie). Dlhoročné aktívne využívanie sporných pozemkov zo strany rodiny žalovaného 1/, priplozenie sporných častí do dvora žalovaných rovnako bez akýchkoľvek nezhôd medzi susedmi v spojení s výmerou pozemkov uvedenou na liste vlastníctva po schválení ROEP a v spojení s výmerou pozemkov uvedenou v dedičských rozhodnutiach predstavujú súhrn skutočností, ktoré odôvodnene a objektívne museli žalovaného 1/ ako dediča sporných pozemkov po jeho rodičoch utvrdiť v tom, že tieto pozemky nadobudol oprávnené, že mu právom patria. Nemal akýkoľvek dôvod pochybovať o tituloch, ktorými tieto sporné časti nadobudol, ani o výmerách, ktoré deklarovali dedičské rozhodnutia, to všetko navyše potvrdené zápisom na liste vlastníctva. Navyše vôbec nebolo sporným, že žalovaný 1/ od počiatku po tom, čo pozemky zdedil, z pozemkov o tejto výmere platí dane z nehnuteľností. Žalobca 1/ naproti tomu výslovne uviedol pri výsluchu, že on nie je tým, ktorý by platil dane z častí pozemkov, ktoré sú predmetom tohto konania. Nebolo tiež sporným tvrdenie, že žalovaný 1/ vyplatil ustupujúce dedičky sumou z celej výmery uvádzanej v dedičských rozhodnutiach. Tvrdenie žalobcu 1/, že si žalovaný 1/ si mal byť vedomý toho, že nemohol nadobudnúť dedením pás pozemkov, ktorý je predmetom konania, pretože údajne mali byť niekedy v lete roku 2005 žalobca 1/, žalovaný 1/ a otec žalovaného 1/ účastní debat, kde sa mali rozoberať i vlastnícke vzťahy k spornému pásu pozemkov, žalovaný 1/ výslovne poprel.. Nebola preukázaná žiadna taká skutočnosť, z ktorej by sa dalo vyvodiť, že žalobca 1/ (resp. jeho právny predchodca alebo iná osoba na strane žalobcov alebo tretie osoby) spochybnil práva žalovaných k sporným častiam pozemku skôr, ako podaním adresovaným katastru nehnuteľností dňa 22.10.2014, o ktorom bol podľa obsahu listu zo dňa 06.02.2015 žalovaný 1/ informovaný dňa 28.11.2014. Až týmto podaním sa žalovaný 1/ mohol dozvedieť o skutočnostiach, ktoré mohli u neho vyvolať pochybnosti o tom, či mu sporný pás pozemkov skutočne podľa práva patrí, pretože žiadne iné skoršie relevantné spochybnenie preukázané nebolo.

6. Keďže u žalovaného 1/ súd prvej inštancie konštatoval spôsobilý subjekt, predmet vydržania aj oprávnenú nepretržitú držbu, posudzoval trvanie držby počas celú zákonom stanovenú dobu. U žalovaného 1/ trvala držba odvodzujúcu ju z dedičských rozhodnutí po svojich rodičoch zomrelých v roku 2005 a 2006 na základe dedičských rozhodnutí, pričom do roku 2014 (kedy sa prvýkrát dozvedel o relevantnom spochybnení svojho práva), neuplynula u neho ešte 10 ročná vydržacia doba, a preto platí, že ak účastník sám podmienky vydržania nesplní, je namieste zaoberať sa tým, či o držbu jeho predchodcov bola kvalifikovaná, prípadne či už títo predchodcovia vec sami nevydržali. Súd prvej inštancie dospel k záveru, že aj títo mali sporné časti pozemkov v oprávnenej držbe. Rodičia žalovaného 1/ nadobudli pozemok označený ako p. č. XXX/X . m² kúpnu zmluvou zo dňa 04.12.1961 s výmerou 833 m², pričom táto parcela bola vytvorená z pôvodnej parcely č. XXX/X zapísanej v pkn vložke č. XXX geometrickým plánom z XX.XX.XXXX, kde bola táto parcela vyznačená o šírke 16 m v

teréne, s tým, že sa v ňom uvádza, že hranice sú vyznačené plotom. Je teda zrejmé, že ploty už v čase kúpy predstavovali významné hľadisko pri stanovovaní rozsahu zameraného pozemku. Kúpna zmluva pritom je tým (domnelým) titulom, od ktorého je možné vyvodiť za určitých okolností aj oprávnenú držbu susednej parcely, ktorú ale kupujúci v skutočnosti zmluvou nenadobudol. V konaní bolo zistené, že plot v záhradnej časti bol prakticky od počiatku umiestnený tak, ako je teraz, a teda sporná časť pozemkov bola oplotená spolu s ostatným dvorom rodičov žalovaného 1/ ako jeden celok a v prednej dvorovej časti, ak bola niekedy skôr táto časť aj priechodná, následne niekedy koncom 60. rokov otec žalobcu 1/ zahradil priechod k sporným častiam plechom, s tým, že sporná časť ostala na strane dvora rodičov žalovaného 1/ (vid' bod 29 odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie). Sporný pás pozemkov rodina žalobcu 1/ prakticky nevyužívala na nič iné, ako len na prístup k jednej stene svojho rodinného domu, ku ktorej ani inak prístup nebolo možné zabezpečiť, a pre účely prístupu kominára ku kominovým dvierkam, resp. keď rodiny spoločne oberali ovocné stromy tam stojace. Už z týchto okolností je zrejmé, že rodičia žalovaného 1/ mohli byť dobromyseľní v tom, že im patrí aj sporný pás, ktorý aj z pohľadu celkovej výmery nimi nadobúdaného pozemku o výmere 833 m², predstavuje len necelých 33 % z celkovej výmery nimi nadobudnutého pozemku 833 m² (274 m² ako rozdiel medzi 1 107m² a 833 m²). Tiež treba zohľadniť, že ide o úzky dlhý pás medzi dvormi dvoch susedov a nie o samostatnú rozľahlú ucelenú parcelu pravidelného tvaru o výmere 274 m², u ktorej by už na prvý pohľad bolo zrejmé, že táto celkom jednoznačne je "nad rámec kúpeného". Z týchto dôvodov dospel súd prvej inštancie k záveru, že ak by sa aj rodičia žalovaného 1/ chopili držby pozemku na základe kúpnej zmluvy aj vo vzťahu k spornej časti, ktorú nenadobudli, so zreteľom na uvedené skutočnosti (vid' bod 29 až 31 odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie) zohľadniac tvar, výmeru, umiestnenie pozemku, jeho oplotenie a jeho následné užívanie a správanie susednej rodiny žalobcu 1/, mohli byť dobromyseľní v tom, že im patria aj tieto sporné pásy pozemkov. Oprávnenú držbu nemôže sama osebe vylúčiť skutočnosť, že sa držiteľia pri nadobudnutí nehnuteľnosti nepresvedčili o hranici nadobúdaných pozemkov podľa operátu vtedajšej evidencie nehnuteľností (rozhodnutie NSČR z 21.06.2012, sp.zn. 22 Cdo/1733/2012). Rodičia žalovaného 1/ sa navyše mohli objektívne domnievať, že získali zmluvou aj sporný pás pozemkov popri dome rodiny žalobcu 1/ aj s poukazom na tú skutočnosť, že v geometrickom pláne z XX.XX.XXXX (č.l. 127) bol k parcele č. XXX/X, ktorá bola zakreslená v teréne, "prislučkovaný" aj určitý pás pozemkov napravo od parcely č. XXX/X, teda i vyznačený pás pozemkov smerom k stene domu žalobcu 1/ (hoci v časti označujúcej zákres pozemno-knižného stavu toto vymedzené nie je). Ak by sa aj na základe kúpnej zmluvy rodičia žalovaného 1/ chopili držby i pozemku, ktorý ňou nenadobudli, ide v tejto veci posúdiac vyššie uvedené kritériá, o ospravedlniteľný omyl. Mohli byť totiž presvedčení, že im patrí i spomínaný pás pozemkov, a to aj z dôvodu, že susedia - rodina žalobcu 1/ ich svojím prístupom dlhé roky aj utvrdzovala, že tomu tak je. Ak by však boli akékoľvek pochybnosti o tom, či mohli alebo nemohli byť rodičia žalovaného 1/ od počiatku dobromyseľní v tom, že im celý žalovaný sporný pás patrí, potom podľa názoru súdu, utvrdenie v to, že im sporný pás, a teda napokon celá výmera 1 007 m² patrí, muselo objektívne na ich strane privodiť rozhodnutie o schválení ROEP v roku 2000. Toto nebolo v dotknutej časti namietané zákonom predpokladaným spôsobom a oficiálne tak právoplatný administratívny akt potvrdzoval to, že časť, už predtým do dvora rodičov žalovaného 1/ oplotená a aktívne nimi užívaná, im po práve patrí, pričom nebolo dôvodu, aby títo pochybovali o správnosti zápise na liste vlastníctva, keď ho nijako nespochybňovali ani samotní susedia. Preto aj keby nebola založená dobromyseľná oprávnená držba už skôr, táto nepochybne bola daná najneskôr rokom 2000, kedy obaja rodičia žalovaného 1/ ešte žili a sporné pozemky ako rodina ešte stále užívali. Dobromyseľnosť držby právnych predchodcov žalovaného 1/ teda celkom jednoznačne aj len vychádzajúc z tvrdení samotných žalobcov a nimi navrhnutých svedkov musela byť daná, ak by aj nie v rozsahu celého žalovaného pásu pozemkov (teda od dvora žalovaných až po dom žalobcu 1/), tak minimálne po vytvorenú hranicu určenú kolíkom a stromami v šírke asi 2 metrov od domu žalobcu 1/. Dobromyseľnosť tejto polovičnej časti celej spornej plochy, o ktorej sa aj samotný žalobca 1/, resp. jeho právni predchodcovia domnievali, že vždy patrila žalovaným, by tak bola úplne nepochybná aj u právnych predchodcov žalovaného 1/ a neskôr celkom nepochybne aj u žalovaného 1/. Aj len vychádzajúc z tvrdení samotných žalobcov tak by boli jednoznačne splnené podmienky pre vydržanie tejto časti plochy (plochy od ovocných stromov posadených na hranici vyznačenej kolíkom vzdialených cca 2 metre od domu žalobcu 1/ na strane smerom k domu rodiny žalovaných), ktorej sa rodičia žalovaného 1/ chopili na základe vyššie uvedenej kúpnej zmluvy, keďže to, že rodičia žalovaného 1/ vlastnili pozemky "len po kolík" nenamietali ako nesprávne, resp. niečo nezákonné ani žalobcovia (a potvrdili to aj v záverečnej reči). Petitu tak, ako je žiadaný, keď sa žalobcovia domáhajú aj napriek týmto tvrdeniam poskytnutia ochrany vo vzťahu k celej spornej ploche (XXX/X a XXX/X), by tak nebolo možné vyhovieť, pretože neodzrkadľuje tieto

skutočnosti vyplynúvšie z vykonaného dokazovania, a teda to, že obe rodiny sporné žalované parcely jednoznačne užívali, podľa tvrdení žalobcov každá oprávnené približne po polovici rozdelené na obe strany stromami a kolíkom a žalobcovia sami uznávali v konaní vlastnícke právo žalovaného 1/ a jeho rodiny k takto vytvorenej polovici sporného žalovaného pásu.

7. Súd prvej inštancie preto zohľadniac dobromyseľnosť rodičov žalovaného 1/ započítal aj dobu, po ktorú mali rodičia žalovaného 1/ pozemky v oprávnenej držbe. Pre vylúčenie akýchkoľvek pochybností počítal s tou, pre žalobcov najpriaznivejšou verziou, a jej plynutie počítal až od roku 2000 (odvodzujúc ju od zápisu do katastra nehnuteľností v roku 2000) do ich smrti v roku 2005 a 2006. U žalovaného 1/ je tak nutné konštatovať, že tento sporné pozemky vydržal so započítaním doby jeho právnych predchodcov najneskôr v roku 2010. Po celú túto dobu bol dobromyseľný v tom, že mu pozemky patria a nebol rušený žalobcom 1/, ktorý až v roku 2014 začal aktívne spochybňovať práva žalovaného 1/, pričom tak však už činil až v čase, kedy už boli splnené všetky podmienky vydržania, pre splnenie ktorých je nutné žalovaného 1/ považovať za vlastníka sporných častí pozemkov medzi dvormi oboch rodín. Následne po uplynutí vydržacej doby v roku 2010, mohol žalovaný 1/ so spornými žalovanými časťami pozemkami voľne disponovať už ako ich nepochybný výlučný vlastník a aj uzatvárať zmluvy s tretími osobami predpokladané zákonom, a preto neobstojí námietka žalobcov, že žalovaný 1/ ďalej prevádzal nehnuteľnosti v čase, keď bolo jeho vlastnícke právo spochybnené, nakoľko k dovŕšeniu predpokladov vydržania došlo skôr, než bola žalovaným 1/ uzatvorená zmluva so žalovanou 2/. Žalovaná 2/ tak získala podiel od žalovaného 1/ ako od riadneho vlastníka.

8. Vychádzajúc zo všetkých uvedených skutočností súd prvej inštancie uzavrel, že žaloba žalobcov je nedôvodná minimálne už len pre objektívnu skutočnosť, ktorou je konštatovanie vydržania sporných pozemkov. Nepodarilo sa tak preukázať, že zápis údajov v katastri nehnuteľností by mal svedčať žalobcovi 1/ čo i len sčasti, resp. že by podiely na sporných parcelách mali patriť do dedičstva po žalobcoch 2/ - 16/ (tu ale je dôvodom pre zamietnutie aj procesný nedostatok opísaný v odseku 24 odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie). Preto žalobu v celom rozsahu ako nedôvodnú zamietol. Právne svoje rozhodnutie odôvodnil ust. § 124, § 126 ods. 1, § 129 ods. 1, § 130 ods. 1, § 134 ods. 1, 3, § 137 CSP, o trovách konania rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP.

9. Proti tomuto rozsudku v zákonom stanovenej lehote podali odvolanie žalobcovia 1/ až 16/ a domáhali sa, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie zmenil tak, že ich žalobe v celom rozsahu vyhovie. Uviedli, že žalovaný 1/ nemohol predmetné parcely nadobudnúť vydržaním podľa § 134 Obč. zákonníka so započítaním držby jeho právnych predchodcov - rodičov, ktorí mali predmetné parcely v oprávnenej držbe od roku 2000 do ich smrti v roku 2005 a 2006, a tak mal žalovaný 1/ sporné pozemky vydržať započítaním doby jeho právnych predchodcov najneskôr v roku 2010, nakoľko zo strany žalovaných resp. ich právnych predchodcov neboli splnené zákonné podmienky pre nadobudnutie vlastníckeho práva k sporným pozemkom vydržaním. Nesúhlasili so záverom súdu prvej inštancie, že po uplynutí vydržacej doby v roku 2010 mohol žalovaný 1/ so spornými žalovanými časťami pozemku voľne disponovať už ako ich nepochybný výlučný vlastník a aj uzatvárať zmluvy s tretími osobami predpokladané zákonom. Uviedli, že žalovaný 1/ ani jeho právni predchodcovia nemohli byť dobromyseľní v tom, že im sporné pozemky patria, keď nevyhnutnou podmienkou pre nástup účinkov vydržania je okrem iného preukázanie oprávnenosti držby odvodenej predovšetkým od existencie právneho titulu, ktorý môže u dotknutej osoby založiť subjektívne presvedčenie, že so zreteľom na všetky okolnosti je vlastníkom určitých nehnuteľností. Žalovaný 1/ v konaní na súde prvej inštancie nepreukázal žiadny právny titul nadobudnutia vlastníctva sporných pozemkov právnymi predchodcami, nakoľko tieto neboli od ich vlastníkov vykúpené, darované, čím došlo k privlastneniu cudzej veci. Žalovaný 1/ ani jeho právni predchodcovia sporné pozemky pokojne a nerušene nemohli držať, keď v konaní bolo preukázané výpoveďami svedkov, že slúžili ako prechod. Právni predchodcovia žalovaného kupovali kúpno-predajnou zmluvou zo dňa 02.12.1961 novo vyznačenú parcelu č. XXX/X o výmere 833 m² v k.ú. K. podľa výkazu plôch a geometrického plánu zo dňa XX.XX.XXXX, čiže kupovali pozemok určený presne podľa geometrického plánu, z ktorého jednoznačne vyplýva šírka kupovaného pozemku 16 m, a teda je skutočnosť, že medzi kupovaným pozemkom a pozemkom, na ktorom je postavená susedná stavba v tom čase vo vlastníctve právneho predchodcu žalobcu 1/ zostáva pás pozemku, o ktorom museli vedieť, že im nepatrí. Parcela č. XXX/X v k.ú. K., ktorú právni predchodcovia žalovaného 1/ kupovali, mala výmeru 833 m², pričom v roku 2000 po zápise do registra obnovej evidencie pozemkov v k.ú. K. bola parcela č. XXX/X zapísaná do registra „E“ KN na novo vytvorený list vlastníctva č. XXXX už s výmerou 1.107 m². Chyba v katastrálnom operáte nemôže byť právnym titulom na vznik,

zmenu alebo zánik vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam. Z týchto dôvodov neobstojí ani záver súdu prvej inštancie o nadobudnutí spoluvlastníckeho podielu o veľkosti 1-ica k sporným častiam pozemkov žalovanej 2/ na základe darovacej zmluvy so žalovaným 1/, nakoľko žalovaná 2/ vedela, že v čase uzatvárania predmetnej zmluvy ide o nadobudnutie podielu v nehnuteľnostiach, ktorých vlastnícke právo žalovaného 1/ je spochybnené. Nestotožnili sa so záverom súdu prvej inštancie, že žalobcovia 2/ až 16/ nepreukázali svoj vzťah s poručiteľmi určenia do dedičstva, po ktorých sa domáhajú, aby pripadli príslušné spoluvlastnícke podiely, nakoľko ich to, že sú dedičmi po poručiteľoch, preukazuje predložený list vlastníctva č. XXXX pre k.ú. M. K.. Nesúhlasili ani s výrokom o trovách konania, nakoľko majú za to, že sú to dôvody hodné osobitného zreteľa v zmysle § 257 CSP, ktoré je potrebné vidieť v skutočnosti, že žalobcovia sa domáhajú určenia vlastníckeho práva k nehnuteľnosti, ktorú preukázateľne vlastnili, resp. ktorú vlastnili ich právni predchodcovia, pričom nesprávnym rozhodnutím orgánu štátnej správy došlo k neoprávnenému zásahu do ich vlastníckeho práva, ktorého ochrany sa domáhali podanou žalobou ako jediným možným účinným právnym prostriedkom, ktorým možno docieľiť zosúladenie stavu zapísaného v katastri nehnuteľností so stavom skutočným.

10. Žalovaní vo svojom písomnom vyjadrení k podanému odvolaniu navrhli rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdiť. Uviedli, že ich právni predchodcovia nadobudli vlastnícke právo k pkn. parcele č. XXX/X . o výmere 833 m² v roku XXXX a už v čase kúpy sa v teréne chopili držby pozemku o celkovej výmere 1107 m² a užívali pozemok, ktorý je predmetom tohto sporu nerušene dlhé desaťročia. Takémuto užívaniu zodpovedalo aj oplotenie medzi pozemkami žalovaných a žalobcu 1/, keď sporný pozemok je súčasťou dvora, bol užívaný ich právnymi predchodcami a v súčasnosti ho užívajú oni. Žalobca 1/ výhrady k ich vlastníckemu právu vzniesol prvýkrát až v roku 2014 a žalobcovia 2/ - 16/ až v roku 2018, keď do konania vstúpili na strane žalobcu. Ich právni predchodcovia boli v otázke existencie ich vlastníckeho práva k spornému pozemku dobromyseľní jednak s poukazom na to, že výmera reálne využívaného pozemku (1107 m²) sa iba nepatrne líšila od výmery uvedenej v kúpnej zmluve (833 m²) ako aj vzhľadom na rozhodnutie administratívneho orgánu o schválení ROEP v roku 2000, kedy boli rodičia žalovaného 1/ zapísaní ako vlastníci spornej parcely o výmere 1107 m². Je preto nesporné že desaťročná vydržacia doba uplynula najneskôr v roku 2010, kedy došlo k originálnemu nadobudnutiu vlastníckeho práva vydržaním. Argumentácia žalobcov spochybňujúca právo žalovaného 1/ voľne disponovať so spornými pozemkami v prospech žalovanej 2/ je pre posúdenie dôvodnosti žaloby irelevantná, nakoľko mu po roku 2010 nič nebránilo previesť spoluvlastnícky podiel na žalovanú 2/. Stotožnili sa so záverom súdu prvej inštancie, že žalobcovia 2/ - 16/ nepreukázali svoju aktívnu vecnú legitimitáciu v spore. Nesúhlasili s aplikáciou ust. § 257 CSP o trovách konania. Záverom poukázali na nevykonateľnosť žalobného petitu, keď každý zo žalovaných je vlastníkom 1 spornej nehnuteľnosti každý iným titulom a žalobcovia žiadajú určiť vlastnícke právo k spoluvlastníckym podielom, pričom nie je zrejmé, či z podielu žalovaného 1/ alebo žalovanej 2/.

11. Žalobcovia 1/ - 16/ vo svojom písomnom vyjadrení k podanému vyjadreniu žalovaných 1/, 2/ uviedli, že zotrvávajú na skutočnostiach uvedených v písomnom odvolaní.

12. Žalovaní 1/, 2/ k odvolacej replike žalobcov uviedli, že zotrvávajú na obsahu ich písomných podaní.

13. Krajský súd v Trenčíne ako súd odvolací preskúmal vec podľa § 379 a § 380 CSP a dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné ako vecne správny potvrdiť podľa § 387 ods. 1, 2 CSP, rozhodol bez nariadenia pojednávania podľa § 385 CSP.

14. Súd prvej inštancie založil svoje rozhodnutie o zamietnutí žaloby žalobcov o určenie vlastníckeho práva k sporným nehnuteľnostiam na závere, že žalovaným svedčí k sporným nehnuteľnostiam (parc. č. XXX/X, XXX/X v k. ú. M. K.) vlastnícke právo titulom vydržania, boli splnené všetky podmienky vydržania - spôsobilý subjekt vydržania, predmet vydržania, oprávnená nepretržitá držba, trvanie držby počas celú zákonom stanovenú dobu. Žalobu voči žalobcom 2/ - 16/ zamietol i z dôvodu nedostatku aktívnej vecnej legitímácie na podanie tejto žaloby, keď nepreukázali, že by im svedčalo právo domáhať sa určenia, že podiely na sporných nehnuteľnostiach patria do dedičstva po jednotlivých poručiteľoch a že by im svedčalo postavenie dedičov vo vzťahu k tomu ktorému poručiteľovi, keď nepreukázali, že žalobcovia 2/ - 7/ predstavujú kompletný okruh dedičov po poručiteľovi Q. K., že žalobca 8/ je jediným dedičom po poručiteľke P. V., že žalobcovia 9/ - 13/ predstavujú úplný okruh dedičov po poručiteľovi T. A., že žalobcovia 14/ a 15/ sú jedinými dedičmi po C. F. a že žalobkyňa 16/ je jedinou dedičkou po Q. K..

15. Pokiaľ ide o zamietnutie žaloby proti žalobcom 2/ až 16/, odvolací súd sa v celom rozsahu stotožňuje v tejto časti s odôvodnením napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie (viď bod 24 odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie), ktoré považuje za správne (§ 387 ods. 2 CSP). Dodáva, že z rozhodovacej činnosti Najvyššieho súdu SR vyplýva, že v spore o určenie, že vec patrí do dedičstva po poručiteľovi, možno považovať za ustálený záver, že až do vyporiadania dedičstva ohľadom tejto veci sú všetci dedičia považovaní za jej vlastníkov, pričom v danom určovacom spore títo majú postavenie tzv. nútených procesných spoločníkov (§ 78 ods. 1 CSP). Konania o takejto žalobe sa tak musia zúčastniť (ako žalobcovia alebo žalovaní) všetci dedičia, inak je daný nedostatok vecnej legitímácie (rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 8Cdo/94/2018). V danej veci žalobcovia 2/ - 16/ nepreukázali svoju aktívnu vecnú legitímáciu v konaní nakoľko nepreukázali, že všetci dedičia poručiteľov - Q. K., P. V., T. A., C. F. a Q. K., vystupujú v spore buď ako žalobcovia alebo ako žalovaní, keď na svoje tvrdenie žiaden dôkaz súdu nepredložili ani neoznačili. Takýmto dôkazom nie je aktuálny list vlastníctva (ako tvrdili žalobcovia), ktorý osvedčuje výsledok doposiaľ skončeného dedičského konania v prospech niektorého resp. niektorých dedičov, nie je však z neho možné zistiť okruh všetkých dedičov poručiteľa. Preto nezostávalo súdu prvej inštancie ani súdu odvolaciemu iná možnosť, ako ich žalobu pre nedostatok ich aktívnej vecnej legitímácie zamietnuť.

16. Pokiaľ ide o nárok žalovaného 1/, odvolací súd konštatuje, že na jeho žalobe je daná existencia naliehavého právneho záujmu na požadovanom určení v zmysle § 137 písm. c/ CSP, ako správne uviedol súd prvej inštancie. V danej veci nebolo sporné, že právni predchodcovia žalovaného 1/ uzatvorili dňa 02.12.1961 kúpnu zmluvu, na základe ktorej nadobudli parc. č. XXX/X o výmere 833 m², ktorá bola ako parcela novovyznačená podľa výkazu plôch a geometrického plánu č. XXX/XX-XXX/XXX o výmere 833 m², ktorá vznikla odčlenením z parc. č. XXX/X o výmere 8 921 m². Spornou skutočnosťou nebolo, že časť zvyšnej pkn. parcely č. XXX/X zostala medzi rodinným domom právnych predchodcov žalobcu 1/ a pozemkom resp. následne rodinným domom právnych predchodcov žalovaných. Preukázaná bola i nesporná ústna dohoda (chlapská), na základe ktorej sa právni predchodcovia žalobcu 1/ a žalovaných 1/, 2/ dohodli na užívaní minimálne polovice uvedeného pozemku.

17. Za významné v danej veci možno považovať to, že právni predchodcovia žalovaných po uzavretí kúpnej zmluvy zo dňa 02.12.1961 a vstupu do užívania kúpeného pozemku vybudovali v záhradnej časti pozemku plot medzi svojim pozemkom a pozemkom právnych predchodcov žalobcu 1/ (minimálne v 70-tych rokoch minulého storočia), ktorý je na rovnakom mieste umiestnený i v súčasnosti, pozemok v tomto (oplotenom) rozsahu užívali, pričom tento pozemok tvoril s prednou (neoplotenou časťou až po dom žalobcu 1/) jeden celok. V prednej dvorovej časti plot nebol síce vytvorený, býval priechodný, ale niekedy koncom 60-tych rokov (minulého storočia) otec žalobcu zahradil priechod k sporným častiam plechom s tým, že sporná časť ostala na strane dvora rodičov žalovaného 1/. Táto skutočnosť predstavovala významné hľadisko pri stanovení rozsahu sporného pozemku (v súčasnosti pozemkov). Kúpna zmluva zo dňa 02.12.1961 pritom je tým (domnelým) titulom, z ktorého je možné vyvodiť za určitých okolností oprávnenú držbu susednej parcely, ktorú ale v skutočnosti kupujúci zmluvou nenadobudli. Ploty sa nikdy neposúvali, dokonca rodiny mali spolu stavať predzáhradky, nikdy sa ohľadne hranice nehádali, mali usporiadané susedské vzťahy a od kúpy pozemkov sporné časti nehnuteľnosti užívali rodičia žalovaného 1/, proti čomu nikto neprotestoval (až do roku 2014). Sporné pozemky rodina žalobcu 1/ nikdy neužívala, s výnimkou pre účely prístupu kominára, resp. na spoločné oberanie ovocných stromov tam stojacich. Z uvedených zistení súdu prvej inštancie odvolací súd zhodne ako súd prvej inštancie dospel k záveru, že oprávnenú držbu právnych predchodcov žalovaného 1/ nemôže sama o sebe vylúčiť skutočnosť, že sa držiteľia pri nadobudnutí nehnuteľnosti nepresvedčili o hranici nimi nadobúdaných pozemkov podľa operátu vtedajšej evidencie nehnuteľností a pokiaľ dlhodobo (od 60-tych resp. 70-tych rokov minulého storočia), užívali i časť nehnuteľnosti, ktorú nenadobudli kúpnu zmluvou a ktorá bezprostredne s nimi kúpeným pozemkom susedila a bola ohraničená domom právnych predchodcov žalobcu 1/, resp. v zadnej časti plotom, je možné hovoriť o nadobudnutí do držby na základe právneho omylu, ktorý je ospravedlniteľný. Vzhľadom ku skutočnosti, že susediace pozemky tvorili a doposiaľ tvoria ucelený funkčný celok (ohradený plotom, resp. domom právnych predchodcov žalobcu 1/), ktorý bol bez akýchkoľvek pochybností od počiatku právnymi predchodcami žalovaného 1/ užívaný, následne i zapísaný v katastri nehnuteľností, na základe rozhodnutia v rámci ROEP-u (nie bezvýznamný je i záver Okresného úradu J., odbor katastrálny o prepočítaní podielov predávajúcich zo zmluvy uzavretej s právnymi predchodcami žalovaného 1/ - č. I. 13, z ktorého vyplýva výmera kupovanej parcely XXX/X vo výmere 1 133 m²) a ktorý bol v takomto rozsahu zjavne niekoľko desaťročí až do r. 2014 užívaný, je možné konštatovať, že právni predchodcovia žalovaného 1/ boli v užívaní sporných nehnuteľností

dobromyseľní, a preto bolo nutné započítať i ich užívanie sporných nehnuteľností, či už oprávnene, na základe kúpnej zmluvy z roku 1961 (v zmysle stanoviska Okresného úradu J., odbor katastrálny), resp. na základe domnelého právneho titulu kúpnej zmluvy zo dňa 02.12.1961 a pripustiť, že došlo k vydržaniu sporných nehnuteľností.

18. V tomto smere poukazuje odvolací súd i na rozhodnutie Ústavného súdu zo dňa 14.11.2018 sp. zn. II. ÚS 484/2015, z ktorého vyplýva, že pri ústavne konformnom výklade dobromyseľnosti držby je potrebné skúmať, či držiteľ mohol byť objektívne presvedčený o tom, že držanú vec poctivým spôsobom nadobudol. Nemôže byť teda rozhodujúce, že pri tom nesplnil zákonné podmienky. Za poctivý spôsob nadobudnutia veci treba považovať také nadobudnutie, ktoré je v súlade s dobrými mravmi. Spravidla je preto rozhodujúce, že držiteľ za držanú vec zaplatil dohodnutú sumu (kúpna cena z kúpnej zmluvy z roku 1961), prípadne poskytol iné dohodnuté plnenie alebo preukázateľne išlo o dar ako bezodplatné plnenie. Ústavný súd konštatoval, že dĺžka uplynutého času a okolnosti konkrétnej veci vyvažujú nedôslednosť týkajúcu sa formálnych náležitostí prevodu a držby, ktorá tak môže byť považovaná za oprávnenú a to napriek tomu, že v danej veci sťažovateľ získal pozemok (resp. podiel na jeho časti) na základe ústnej dohody, ktorý mal v dlhodobej, nerušenej a pokojnej držbe, a preto nie je možné konštatovať, že by boli prítomné signály zneužitia inštitútu vydržania.

19. Z týchto dôvodov i s prihliadnutím k záverom ústavného súdu odvolací súd zhodne ako súd prvej inštancie dospel k záveru, že právni predchodcovia žalobcu spornú nehnuteľnosť (v podiele pripadajúcom na žalobcu 1/, resp. tvrdenom žalobcom 1/) vydržali. Za počiatok premlčania nepovažoval však rozhodnutie o schválení ROEP, ktorý nezakladá účinky tak prejudiciality, ako ani viazanosti súdu iným rozhodnutím, a to z dôvodu jeho deklaratívneho charakteru ako verejnej listiny, ktorou je rozhodnutie o schválení ROEP-u a jednak z dôvodu priamo zákonom predpokladanej možnosti práva na začatie konania podľa osobitného predpisu podľa § 137 CSP v prípade, ak dotknutá osoba s obsahom verejnej listiny nesúhlasí. Rozhodnutie o schválení ROEP nie je rozhodnutím, ktorým by bol preukázaný titul na nadobudnutie vlastníckeho práva, keďže nie je originálnym titulom nadobudnutia vlastníckeho práva, ktorú skutočnosť však súd prvej inštancie ani nekonštatoval, konštatoval len, že k zápisu skutočného vlastníctva sporných nehnuteľností (či už na základe vyhlásenia o vydržaní právnymi predchodcami žalovaného 1/, alebo na základe prepočítania podielov predávajúcich k parc. č. XXX/X v stave k roku 1961) došlo k zápisu vlastníckeho práva podľa skutočnej držby a skutočného vlastníckeho práva právnymi predchodcov žalovaného 1/ v roku 2000, ktorému zápisu nesporne predchádzalo vydržanie sporných nehnuteľností právnymi predchodcami žalovaných .

20. Z týchto dôvodov odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie vo veci samej ako vecne správny potvrdil.

21. Žalobcovia sa podaným odvolaním domáhali zmeny rozhodnutia súdu prvej inštancie o trovách konania v prípade, že ich odvolaniu vo veci samej vyhovené nebude tak, že žalovaným náhradu trov konania súd neprizná. Dôvody pre použitie citovaného zákonného ustanovenia videli v osobitných okolnostiach danej veci, ktoré spočívajú v skutočnosti, že sa domáhali určenia vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam, ktoré preukázateľne vlastnili ich právni predchodcovia, pričom nesprávnym rozhodnutím orgánu štátnej správy došlo k neoprávnenému zásahu do ich vlastníckeho práva.

22. Žalobcovia v danej veci nespochybnili aplikáciu § 255 ods. 1 CSP pri rozhodovaní o náhrade trov konania, z ktorého vyplýva základná zásada v civilnom sporovom konaní pri rozhodovaní o náhrade trov, a to zásada úspešnosti v spore (pokiaľ je vo veci vydané meritórne rozhodnutie).

23. Podľa § 257 CSP výnimočne súd neprizná náhradu trov konania, ak existujú dôvody hodné osobitného zreteľa.

24. Ustanovenie § 257 CSP predstavuje odchýlku od zásady zodpovednosti za výsledok vyjadrenú v ustanovení § 255 a zásady zodpovednosti za zavinenie vyjadrenú v § 256 ods. 1 CSP. Pre rozhodnutie o nepriznaní náhrady trov konania podľa citovaného zákonného ustanovenia sa vyžaduje kumulatívne splnenie dvoch podmienok - dôvody hodné osobitného zreteľa a výnimočné okolnosti, ktoré zákon bližšie nešpecifikuje. Citované zákonné ustanovenie nezakladá možnosť úplne voľnej úvahy súdu (v zmysle svojvoľe), ale ide o ustanovenie, podľa ktorého je súd povinný skúmať, či v predjednávanej veci neexistujú okolnosti hodné osobitného zreteľa, na ktoré je potrebné pri stanovení

povinnosti nahradiť trovy konania výnimočne prihliadnuť. Pri skúmaní existencie dôvodov hodných osobitného zreteľa je významným nielen charakter konania alebo charakter procesnej situácie, ale i okolnosti, ktoré viedli k uplatneniu nároku na súde, postoj strán v konaní a je potrebné prihliadať k majetkovým, sociálnym, osobným a ďalším pomerom všetkých strán. Vždy treba zvažovať okolnosti konkrétneho prípadu, a to nielen okolnosti spočívajúce vo veci, ale i okolnosti na strane strán (nielen toho, v koho prospech má byť toto ustanovenie použité, ale aj na strane toho, komu inak patriaci nárok na náhradu trov nemá byť priznaný, či totiž možno od neho spravodlivo požadovať, aby trovy konania znášal sám bez nároku na ich náhradu, keď mal v konaní úspech).

25. V posudzovanej veci odvolací súd nepovažoval za dôvodnú aplikáciu ust. § 257 CSP, z ktorého je zrejmé, že aplikácia tohto zákonného ustanovenia je opodstatnená len ak ide o celkom výnimočný prípad, pričom okolnosti predmetného súdneho konania neumožňujú aplikovať výnimku zo zásady zodpovednosti za zavinenie.

26. Žalobcovia sa domáhali v danej veci určenia svojho spoluvlastníckeho práva k sporným nehnuteľnostiam resp. určenia, že tieto nehnuteľnosti patria do dedičstva po ich právnych predchodcoch, žaloba bola v celom rozsahu zamietnutá ako nedôvodná jednak z dôvodu nedostatku aktívnej vecnej legitímácie žalobcov 2/ - 16/ jednak z dôvodu, že žalovaným svedčí k sporným pozemkom vlastnícke právo titulom vydržania. Z obsahu spisu vyplýva, že žalobcovia 2/ - 16/ boli pri predbežnom prerokovaní žaloby súdom prvej inštancie upozornení, že nie je preukázaná ich aktívna legitímácia v konaní, na ktorý záver žiadnym spôsobom nereagovali. Žalobca 1/ nepreukázal existenciu svojho spoluvlastníckeho práva k sporným nehnuteľnostiam. Za osobitné okolnosti danej veci nie je možné považovať tvrdenie žalobcu 1/ o existencii vlastníckeho práva jeho právnych predchodcov, ktoré uplatnil po uplynutí niekoľkých desaťročí, po preukázanom vydržaní sporných nehnuteľností právnymi predchodcami žalovaných a po uplynutí viac ako 14 rokov po zápise vlastníckeho práva v katastri nehnuteľností právnych predchodcov žalovaných .

27. Vzhľadom na uvedené odvolací súd dospel k záveru, že v danej veci nebola aplikácia ust. § 257 CSP dôvodná, a preto rozhodnutie súdu prvej inštancie i vo výroku o trovách prvoinštančného konania potvrdil ako vecne správne.

28. Žalovaní 1/, 2/ boli v konaní plne úspešní, preto odvolací súd o trovách odvolacieho konania rozhodol podľa § 396 ods. 1, § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 CSP a priznal im proti žalobcom 1/ - 16/ plnú náhradu trov odvolacieho konania, o ktorej výške rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti tohto rozhodnutia (§ 262 ods. 2 CSP).

29. Rozhodnutie bolo senátom Krajského súdu v Trenčíne prijaté pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP), v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).